

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: **P.P.V.**, narozený ... , státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, naposledy pobytem Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí,

zastoupený: Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 11.12.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.11.2018 č.j. OAM-180/LE-LE05-BA04-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému, se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. *Včasnou žalobou* ze dne 11.12.2018 doplněnou k výzvě soudu dne 8.1.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.11.2018 č.j. OAM-

180/LE-LE05-BA04-2018, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen ***zákon o azylu***).

2. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o *ustanovení zástupce*, čemuž bylo vyhověno pravomocným usnesením ze dne 18.12.2018 č.j. 60 Az 79/2018-22, jímž zdejší soud ustanovil žalobci zástupcem advokáta Mgr. Jindřicha Lechovského, shora uvedeného.
3. *V žalobě* žalobce zejména namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil existenci nebezpečí vážné újmy hrozící žalobci ze strany soukromých subjektů. Svou úvodní námitku posléze dále specifikoval a uvedl, že se žalovaný s předmětným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu zabýval tak, že jej označil za irrelevantní, jelikož původce újmy není veřejná moc a rovněž proto, že žalobce nevyužil proti hrozící újmě ochrany vietnamského státu. K tomu odkázal na str. 4 a 7 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný k uvedenému vyjádřil. Žalobce však s učiněnými závěry o bezpečnostní situaci a poskytované ochraně ve Vietnamské socialistické republice (dále jen **Vietnam**) nesouhlasil a odkázal na rozšířenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen jako **NSS**) ve vztahu k článku 7 odst. 2 kvalifikační směrnice, z níž vychází principy, jichž se žalobce dovolává. Jedná se především o povinnost správního orgánu posuzovat situaci v státu původu z hlediska 1) *pokud ať přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a 2) pokud stěžovatel má k této ochraně přístup. Obě podmínky musí být splněny kumulativně*. Není –li uvedené splněno, ochrana není účinná. Dále žalobce vyjádřil nesouhlas s tvrzením žalovaného, když poukázal na zcela nefunkční systém, který by zabraňoval způsobení vážné újmy, tj. zavedení účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících způsobení vážné újmy. V souvislosti s tím žalobce poukázal na jím tvrzenou korupci ve veřejné sféře a z toho vyvodil závěr, že je zcela nepřipadné požadovat, aby využil žalovaným zmiňované prostředky ochrany proti hrozbě vážné újmy ze strany soukromých osob, pokud se důvodně obává, že by jeho jakákoliv snaha o obracení se na příslušné bezpečnostní složky vedla pouze ke gradaci útoků a násilí ze strany soukromých osob, které mu hrozí vážnou újmou. Závěrem žalobce navrhl, aby soud rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí.
4. *Napadeným rozhodnutím ze dne 22.11.2018 č.j. OAM-180/LE-LE05-BA04-2018* žalovaný rozhodl tak, že mezinárodní ochrana se neuděluje podle § 12, §13, §14, §14a a §14b zákona o azylu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplynulo, že žalobce dne 26.8.2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že žádá o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen **ČR**), protože situace jeho rodiny je těžká, lichváří jej pronásledují a ohrožují na životě, protože dluží velké peníze a neodvažuje se vrátit do vlasti.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 31.8.2018 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Uvedl, že nikdy nevyužíval jiného jména, je vietnamské státní příslušnosti, kinžské etnické příslušnosti a narodil se v kraji Nghe An, okresu Nghi Loc, obci Nghi Hoa. Jeho náboženstvím je římsko-katolické křesťanství, nemá žádné politické přesvědčení a dle jeho slov se ničeho neúčastní. Je svobodný a nemá žádné děti, ve Vietnamu naposledy žil v kraji Nghe An, okresu Nghi Loc, obci Nghi Hoa, osadě 4. Popsal, že odjel z kraje Nghe An do Mong Cai, poté do Číny, odkud se vydal na cestu, během níž musel čtyřikrát nebo pětkrát přestoupit. Během poslední jízdy byl v Německu zadržen německou policií a to 21.8.2018. Dodal, že v Mong Cai mu byly sebrány všechny věci společně s občanským průkazem. Na území ČR vstoupil dle jeho slov 21.8.2018 po předání německou policií. Prohlásil, že nemá udělená žádná víza ani povolení k pobytu ve státech Evropské unie (dále jen **EU**) a ani v jiných

státech, dále uvedl, že nikdy v ČR a ani v jiných státech o mezinárodní ochranu nežádal. Dále prohlásil, že jeho zdravotní stav je v pořádku, nemá žádná zdravotní omezení a jiné zvláštní potřeby. Jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je zadlužený a má špatnou situaci v rodině.

Jeho sestra má dle jeho slov zánět mozku a už dva roky leží doma, léčí se v Hanoji a každá její léčba vyžaduje hodně peněz, proto si chce hledat práci a získat tak nějakou možnost, jak si vydělat peníze a pomoci rodině. Dodal, že bez toho by jeho teta musela dát věřitelům její dům, protože jim ho dala do zástavy, aby mohl odjet do Evropy. Dále uvedl, že teta se jim snaží pomoci a jeho rodiče už jejich dům prodali, aby získali peníze na léčbu jeho mladší sestry.

Pohovor dne 13.9.2018 byl veden na žádost žalobce v jazyce vietnamském za přítomnosti tlumočníka vietnamského jazyka. V průběhu pohovoru žalobce sdělil, že Vietnam opustil dne 10.7.2018 a od té doby se tam nevrátil; odjel jenom s občanským průkazem a při odjezdu z vlasti neměl žádné potíže, protože dle jeho slov odjel načerno, protože mu to poradila kamarádka jeho matky, aby jel do Německa a vydělal si peníze a pomáhal rodině. K důvodům, proč zvolil nelegální cestu, uvedl, že mu s tím pomáhala dle jeho slov ta paní a všichni mu řekli, že když pojede takhle, tak to bude levnější. Prohlásil, že Vietnam opustil, aby odjel do Německa za prací a mohl tak zaplatit dluhy a léčení pro sestru, která dle jeho slov již dlouhou dobu leží v nemocnici v Hanoji s japonským zánětem mozku. Jiné důvody k odjezdu z vlasti neměl, ve Vietnamu nikdy neměl problémy a nebyl trestně stíháný. K důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že doufá, že za dobu, co by byl v ČR azylantem, dostane možnost si vydělat peníze, aby pomohl rodičům a jeho sestře k vyléčení její nemoci. K důvodům žádosti nechtěl nic dalšího dodat a prohlásil, že ve Vietnamu není nic, čeho by se obával a uvedl všechny důvody k odjezdu z vlasti a k žádosti o mezinárodní ochranu. V závěru pohovoru žalobce doplnil, že by velmi moc chtěl být azylantem. Následně prohlásil, že na podporu svých tvrzení nechce nic doložit a jeho přáním je, aby dostal azyl a vydělal si peníze, protože dle něho jeho rodiče museli při vyřizování jeho odjezdu prodat pozemky, nemají kde bydlet a musí bydlet u rodičů z matčiny strany.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha zůstat a pracovat v ČR, aby získal peněžní prostředky na zaplacení dluhů a na pomoc jeho rodině s léčbou jeho sestry, a dále dle jeho slov ohrožení ze strany lichvářů.

Žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, že by mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ze správního řízení ani nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Také žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Závěrem bylo uvedeno, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, proto mu nebyla udělena.

5. *Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 24.1.2019* popřel oprávněnost námitek a vyjádřil nesouhlas s žalobcem učiněnými závěry o nezákonnosti napadeného rozhodnutí a odkázal na jím shromážděný materiál obsažený ve správním spise. Vyjádřil, že se zabýval všemi fakty, které žalobce v průběhu řízení uvedl a v této souvislosti zjistil, že postupoval v souladu se zákonem, když mezinárodní ochranu neudělil v žádné z jejich forem. Dále se žalovaný nedomníval, že by při svém postupu porušil některá ustanovení zákona o azylu, správního řádu či mezinárodní závazky ČR a tedy, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí nezákonné nebo, že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech.

Dále ve svém vyjádření žalobce zopakoval svou předešlou argumentaci z napadeného rozhodnutí k jednotlivým ustanovením zákona o azylu, týkajících se možnosti udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b. Žalovaný došel k témuž závěru jako v napadeném rozhodnutí a protože shledal žalobní námitky nedůvodnými, navrhl, aby soud žalobu zamítl. (Pozn. soudu: Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě dopustil písařské chyby, kdy místo 24.1.2019 uvedl nesprávné datum 24.1.2018, avšak jedná se čistě o chybu písařskou, jež neměla za následek žádný vážnější následek. Soud tak onu chybu opravil a dále ve svém rozhodnutí uvádí již pouze správné datum tj. 24.1.2019.)

6. *Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným* v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 22.11.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 24.1.2019 odpovídají obsahu spisu. Dle protokolu o předání rozhodnutí bylo žalobci napadené rozhodnutí ze dne 22.11.2018 předáno osobně dne 28.11.2018.
7. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).
8. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce i žalovaný s uvedeným postupem souhlasili a soud neshledal pro nařízení jednání důvod.
9. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.11.2018, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že *žaloba není důvodná*.
10. Dle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
11. Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu „Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení

rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.“

12. Dle § 14 zákona o azylu *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“*
13. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*
14. Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu *„Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*
15. Dle § 14b odst. 1 zákona o azylu *„Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.“*
16. Soud nejprve na úvod odkazuje na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, č.j. 7 Azs 187/2004-94, který uvádí: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“* V souvislosti s tím soud poukazuje na obsah protokolu o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu, kdy žalobce na otázku: *„Proč žádáte o udělení mezinárodní ochrany?“* odpověděl: *„Doufám, že za tu dobu co tu budu azylantem, tak dostanu možnost si vydělat peníze a pomoci tak rodičům a sestře k vyléčení její nemoci.“* Již z uvedeného je nutné pohlížet na žádost jako účelově podanou za účelem zajištění pobytového oprávnění a finančního výdělku. Nutno dodat, že pro takový účel je zde zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR, namísto zákona o azylu, přesto žalobce uvedl důvody žádosti, jimiž se správní orgán měl povinnost zabývat a nyní se jimi zabýval i soud.
17. V případě námitky směřující proti neudělení mezinárodní ochrany dle § 12 odst. 1 a 2 zákona o azylu se soud ztotožnil s názorem žalovaného, že v této věci nejsou splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, jelikož v případě žalobce se jedná o strach z pronásledování ze strany soukromých osob a to především z důvodu finančních, které navíc nejsou přímo spojené se samotným žalobcem, nýbrž s jeho rodinou, avšak lze pochopit, že tento dluh považuje za vlastní; pro tento účel však nelze udělit mezinárodní ochranu. Soud dále poukazuje na to, že žalovaný postupoval v souladu s rozhodovací praxí

a odkazuje na judikaturu NSS, konkrétně na rozhodnutí ze dne 21.12.2005 č.j. 4 Azs 63/2005-55 „*Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu (§ 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) není, odešel-li žadatel ze země původu pro obavy ze msty soukromé osoby (věřitele, jemuž nesplatil dluh), nadto za situace, kdy vyhrožování ani neoznámil policii.*“ Dále se odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 26.4.2007 č.j. 7 Azs 14/2007 a ze dne 20.12.2005 č.j. 4 Azs 66/2006, kdy uvedená rozhodnutí vyjadřují postoj, který soudní praxe zaujímá k daným okolnostem udělení mezinárodní ochrany v návaznosti na § 12 zákona o azylu. K žalobcem namítané judikatuře „*přiměřené pravděpodobnosti*“ soud připomíná, že související judikaturu je zcela jistě povinno brát v zřetel, avšak v daném případě je již samotná forma pronásledování žalobce vyloučena z důvodů, pro které je možné mezinárodní ochranu udělit, nelze tedy na nereflektování uvedené judikatury nahlížet jako na její porušení.

18. Ohledně udělení azylu dle § 14 zákona o azylu (humanitární azyl) ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce o azyl požádal zejména proto, že chce zůstat na území ČR z důvodu, aby zde mohl vydělat finanční prostředky k úhradě dluhu, který má jeho rodina v domovském státě. V daném případě soud vycházel z rozhodnutí NSS ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 36/2005-48, v němž je uvedeno, že „*správním orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces.*“ Dále soud poukazuje na rozhodnutí NSS ze dne 19.7.2004, č.j. 5 Azs 105/2004-72, v němž je uvedeno, že „*ust. § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení.*“ Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný zkoumal, zda v případě žalobce nebyly dány důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení humanitárního azylu spočívá na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci.
19. Pokud se týká udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu s ohledem na shora uvedené čemž se soud ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobce nesplnil podmínky uvedených ustanovení. Soud dále konstatuje, že nebyly shledány důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle ust. §14a odst. 1 a 2 písm. b) a to především z důvodu, že hlavním tvrzeným důvodem udělení mezinárodní ochrany je dle žalobce strach z pronásledování ze strany soukromých osob, kterým dluží peníze. K tomuto soud odkazuje na ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu, který definuje, kdo může být původcem hrožící vážné újmy žalobce. Dané ustanovení zákona sice připouští možnost pronásledování ze strany soukromé osoby, uvádí však, za jakých podmínek je takové pronásledování ze strany soukromé osoby možno považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Tímto důvodem je především, že stát nebo jiná organizace ovládající stát, není schopna zajistit ochranu před pronásledováním nebo hrožící vážnou újmou. To se však žalobci prokázat nepodařilo, jelikož v zemi původu o tuto ochranu nepožádal a dle

zjištěných informací žalovaným o zemi původu žalobce, není důvod obávat se o tuto ochranu požádat. Soud tedy neshledal ani tuto námitku důvodnou.

20. V souvislosti s výše uvedeným a námitkou odkazující na článek 7 odst. 2 kvalifikační směrnice soud dále odkazuje na rozsudek NSS ze dne 16.9.2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57 „*Souhrnně lze uzavřít, že jak pronásledování, tak i vážná újma může brozit ze strany státu, resp. organizace, která ovládá stát, jakož i ze strany nestátních původců, tedy soukromých osob. V posléze uvedeném případě je pak třeba prokázat, že stát (strana nebo organizace, která ovládá stát) není schopen nebo ochoten poskytnout před pronásledováním nebo vážnou újmu ochranu, tzn. neučiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy.*” Žalobce přitom sám v údajně problematické situaci, v níž se ve Vietnamu ocitl, pomoc od místně i věcně příslušných orgánů veřejné moci nevyhledal. Sotva tedy žalobce může na obranu svého postupu uplatnit tvrzení o nedostatečné ochraně ze strany Vietnamu, když ji hned v zárodku osobních potíží pro sebe vyloučil. Zdejší soud ještě připomíná rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2003, č.j. 4 Azs 23/2003 – 65, který uvádí, že: „*Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona).*“
21. V neposlední řadě soud uvádí, že žalovaný se v průběhu správního řízení zabýval i situací ve Vietnamu, když uvedl, že mu není známa skutečnost, která by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Tyto skutečnosti žalovaný uvedl na základě materiálů týkajících se politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Jmenovitě žalovaný vycházel z výpovědi žalobce, informace z Cizineckého informačního systému (CIS) a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z Výroční zprávy Evropské unie o lidských právech a demokracii ve světě za rok 2016 - Vietnam, ze dne 16. října 2017, Informace OAMP Vietnam, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 10. listopadu 2017, zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Vietnam, květen 2017, Výroční zprávy Human Rights Watch 2018 - Vietnam ze dne 18. ledna 2018, Výroční zprávy Amnesty International 2016/2017 - Stav lidských práv ve světě - Vietnam ze dne 22. února 2018 a Zprávy Freedom House - Svoboda ve světě v roce 2017 - Vietnam z ledna 2017. K uvedenému se rovněž váže námitka týkající se odnětí svobody po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu, kdy je patrné, že k tvrzeným skutečnostem ve Vietnamu nedochází, neboť by musely být považovány za porušování lidských práv a jako takové, by byly výše uvedeným zdrojům známé. Nezjistil-li tak správní orgán skutečnosti v rozporu s výše uvedeným, bylo na žalobci, aby svá tvrzení o probíhající rozsáhlé korupci v zemi prokázal, avšak ten kromě tvrzení ničeho dalšího nepředložil. K tomu soud dodává, že tímto nebylo shledáno porušení článku 7 odst. 2 kvalifikační směrnice, jež žalobce vzal za základ své argumentace v žalobě.
22. Soud shledal zjištěný stav věci žalovaným v souladu s požadavky § 3 správního řádu, když si opatřil materiály vztahující se k podané žádosti a aktuální informace o situaci v zemi původu žalobce a umožnil žalobci sdělit vše, co považuje za podstatné v samotné žádosti, při poskytnutí údajů k žádosti a po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Napadené rozhodnutí bylo přesvědčivě odůvodněno a je z něj patrné, z čeho správní orgán

vycházel, jak svá zjištění hodnotil i k čemu jej tyto úvahy vedly. Vzhledem k tomu, že žádosti nebylo vyhověno z důvodu neexistence skutečně odůvodněných příčin pro udělení mezinárodní ochrany, žalovaný správně a v souladu se zákonem neudělil žalobci mezinárodní ochranu v žádné z jejich forem dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

23. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout jako nedůvodnou** ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto náhrada nákladů řízení nebyla žádnému z účastníků přiznána (*výrok II. rozsudku*).
25. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát Mgr. Jindřich Lechovský a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 s.ř.s). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 8.1.2019, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s) a to ve výši 1.428,-Kč. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,-Kč** a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou, na bankovní účet č. 9504399001/5500, VS: 29918, vedený u Raiffeisenbank a.s. (*výrok III. rozsudku*).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 27. února 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně